

Életem Amerikában

TÓTH ANDRÁS

– Nemsokára csatlakozik hozzánk ennek az étteremnek a tulajdonosa, aki jó barátom. Elég régóta ismerem őt – nézett a szemembe a velem szemben ülő, elegáns kinézetű, szemüveges, barna hajú fiatalember.

– Várom, hogy megismerjem őt, Tom. Már több mint egy éve élek itt, Seattle-ben, és úgy néz ki, hogy bejött nekem itt az élet. Van melóm, bulizhatok a hétvégeken, csajom is volt már, szóval jól érzem itt magam – válaszoltam, miközben egy pincér érkezett, aki az asztalra tett egy hússal és köretekkel teli nagy tálat.

– Az Amerika-tál, amit rendeltünk, már elkészült – így a vállig érő, vörös hajú hölgytársam, miközben a maga üres tányérjára tett egy sült kolbászt, egy rántott húst és egy kis rizst a nagy tányérról.

– Jó tesz néha egy kis kikapcsolódás, igaz, Betty drágám? – csókolta meg a nőt Tom, majd ő is elvett magának egy roston sült marhahúst szalmaburgonyával és zöldségekkel.

– Végre kész van az én Beverly Hills-pizzám is – így én, amikor a pincér visszatért egy paradicsomszósz alapú pizzával, amin volt szalámi, pirított szalonna, kaviár, paradicsom, gomba, csípős zöldpaprika és sajt.

Miközben étkeztünk, egy velem egyforma magasságú, hosszú, fekete hajú, fehér ruhákba öltözött, igencsak szemrevaló nő csatlakozott a társaságunkhoz.

– Szia, Julia! Már nagyon vártunk! – köszönt Tom a jövevénynek.

– Sziasztok! – köszönt vissza a nő, majd felém fordult. – Téged még nem ismerlek! Én Julia Clément vagyok, ennek az étteremnek a tulajdonosa.

– Az én nevem Vajda Róbert! Magyarországról jöttem el, és Tomnak vagyok az unokatestvére – mutatkoztam be.

Miután hárman, étkezők jóllaktunk, fizettünk, majd az étteremtulajdo-

nossal együtt indultunk gyalogosan a város egy másik pontja felé. Sétánk közben a számomra ismeretlen hölgygel beszélgettem, elmondtam neki, hogy ki vagyok, honnan jöttem, mivel foglalkozom.

– Hol vetted ezt a felsőt? – nézte Julia a duplaujjú felsőmet, melynek az elején egy kínai írás díszelgett.

– A Marathón nevű ruhásüzletben, ami abban a plázában van, ahol dolgozom. Jó nagy bolt, mindenféle ruha kapható ott – válaszoltam.

– Az a bolt is az én tulajdonom.

– Van a közelében egy olyan üzlet is, ahol kerékpárokat, kondi gépeket és mindenféle sporteszközt árulnak.

– Az is az enyém!

Végül egy szórakozóhelyre érkeztünk, ahol az emeleten foglaltunk helyet, iszogattunk és beszélgettünk. Az idő előrehaladtával besötétedett, egyre több ember érkezett a helyiségbe, és a buli is elkezdődött. Éjfél körül volt már az idő, amikor egy hosszú, sötétbarna hajú, magas, fiatal hölgy ment föl a bejárat melletti emelvényre, aki a keverőpultját beüzemelte, s onnantól ő szolgáltatta a zenét.

– Ő Andrea, ennek a diszkónak a dj-je és egyben a tulajdonosa – indult el velem Julia a táncter felé.

Az általam nemrég megismert hölgy slágert kért a női dj-től, majd táncolni kezdtünk rá. Ahogy mulatoztunk, odajött hozzám és Juliához egy nálam valamivel idősebb, erősen piás állapotban lévő férfi.

– Máris új pasival kavarsz?! – fogta meg a részeg a partnerem karját.

– Ő nem a párom, különben meg mi közöd hozzá, hogy kivel kavarok, Pete! – szólt vissza az idegennek Julia.

– Te még mindig az enyém vagy! – mérgesedett el a Pete-nek szólított barom.

– Hagyd békén a nőt! – fogtam meg a velünk kötekedő karját.

A férfi pofon vágott, én pedig elestem. Ahogy a földön feküdtem, ismét rám akart rontani, de Tom hátulról lefogta őt, s ekképp szólt rá:

– Valami gond van?

– Ez a kis idióta le akarja nyúlni a csajomat! – válaszolta az, aki leterített.

– Hagy békén az unokatestvéreimet, különben baj lesz!

Amikor felálltam, Tomot meglökte a piás állat. Ezután két kidobó küllemű fazon jött hozzánk, és az egyikőjük mindannyinkhoz beszélt:

– A főnökasszony küldött minket ide. Mi történik?

– Ez itt a csajommal táncol! – mutatott rám Pete.

– Nem vagyok már a csajod! Szakitottunk, tedd magad túl rajtam! – emelte fel a hangját Julia.

– Nem ismerem őt, ő kezdett el kötekedni, esküszöm! – mondtam a rám néző biztonságiaknak.

– Így történt az eset! – állt ki mellettem Betty.

– Én is úgy láttam, hogy te kezdtél el kötözködni velük. Nálunk nagyon könnyen kihúzhatod a gyufát! Most pedig menj el, ne rontsd itt nekünk a levegőt! – nézett az egyik kidobó a kötekedőre.

– Mit bánom én! Azt hiszitek, hogy nincs máshol buli ebben a városban? – indult a férfi tántorogva a bejárat felé, de még egyszer, utoljára rám nézett.
– Veled még nem végeztem!

Az incidens után zavartalanul folytathattuk a bulizást, miközben iszogattunk is. Én és Julia egyszer csak az épületen kívülre mentünk, és rágyújtottunk egy-egy szál cigarettára.

– Ha volna hozzá kedved, találkozhatunk bármikor – mondta nekem hölgytársam, miközben kifújta a füstöt.

– Szívesen találkoznék veled, benne vagyok – értettem egyet.

Miután elszívtuk a cigarettánkat, telefonszámot cseréltünk és visszamentünk az épületbe, hogy folytassuk a táncot. Már elkezdett pirkadni, amikor abbamaradt a zene és véget ért a buli. Ekkor mindenki elindult hazafelé, az épületből kiérve pedig én és a társaim is taxit rendeltünk. Mikor a járművek megérkeztek, elköszöntünk egymástól és hazamentünk. A következő hét egyik napján éppen leltárt készítettem a munkahelyemen, egy raktárban a porszívókról és mikrohullámú sütőkről, amikor odajött hozzám a fekete hajú, ferdeszemű főnököm.

– Ennek a márkának utána tudnál nézni? – nyújtott felém egy papírt.

– Igen, Hakuho, máris! – vettem el a cetlit, majd indultam a laptopok felé, s amikor megláttam a kívánt márka dobozát, felettesemre néztem. – Pont ez az utolsó darab!

– Akkor majd rendelünk újabbakat, köszönöm!

A termékkel együtt elindultam a raktár bejárata felé, s amikor odaértem, egy eladó srácnak nyújtottam át. Hamarosan véget ért a munkaidőm, én pedig átöltöztem, és a raktárból kiérve átmentem a mindenféle elektronikai dolgokat árusító bolton, majd a pláza más boltjai előtt felhívtam Juliát, és sikerült megbeszélni vele egy randevút a hétvégére.

Amikor elérkezett a szombat délután, megebédeltem, az otthoniból jobb ruhába öltöztem, és a ház nappalijában beszélgettem a kopasz, bajuszos nagybátyámmal.

– Izgulsz a randevú miatt, Robi? – kérdezte a bácsikám.

– Inkább kíváncsi vagyok! Ez a második alkalom, hogy találkozom Juliával, amióta a fiad, Tom bemutatott neki – néztem a szemébe.

Beszélgetésünk közben autóduda hallatszott odakintről, és én így szóltam, miközben felálltam a fotelból:

– Ez a taxis lesz! Nem tudom, meddig tart a randi, de estére biztos, hogy itthon leszek.

– Érezd jól magadat, ameddig csak akarod!

A bejárat ajtón kilépve elhaladtam a ház elején kiálló két garázs mellett,

majd hátrafordultam, és egy pillantást vettem a nagy, barna színű, piros tetős épületre. Ezután a taxiba ültem, egy papírt nyújtottam át a sofőrnek és így szóltam:

– Erre a címre szeretnék eljutni!

– Rendben van! – olvasta el a férfi azt, ami a papírra volt írva, s elindultunk.

Utazásom közben néztem mindent, ami körülvett minket. Miután végigmentünk Seattle déli, fákkal teli, kertes házas övezetén, a város kikötője és a zsúfolt, felhőkarcolós belváros között haladtunk. Egy háztömbökből álló övezet után ismét fás, kertes házas utcák következtek. Végül megérkeztünk a város északi részére, majd kiszálltam és kifizettem a fuvart. Alaposan szemügyre vettem a helyet, ahová érkeztem: egy nagy, fehér színű, világoskék tetős ház állt előttem. Becsöngettem, majd Julia nyitott nekem ajtót.

– Szia, Robi! – mosolygott rám.

– Szia, Julia, már vártam ezt a találkozót.

– Látom, az én boltomban vásárolt ruhád van rajtad! – vette észre a kínai írás által díszített duplaujjúmat.

– Te is nagyon jól nézel ki! – mondtam puszkálás közben, elsősorban a hölgy elegáns, piros felsőjére és fehér miniszoknyájára célozva.

Az emeletre mentünk, ahol egy nagy, tágas, drága bútorokkal berendezett nappaliba tértünk be.

– Foglalj helyet, és egyél, igyál, amit csak szeretnél! – mutatott vendéglátóm az asztalon lévő üdítőkre és nassolnivalókra.

– Köszönöm! – helyeztem magam kényelembe, majd kérdést tettem föl.

– Nem egyedül laksz ebben a házban, ugye?

– Nem, a bátyámmal lakom itt, de ő most éppen Kanadában van – ült le mellém a nő.

A későbbiekben hosszasan beszélgettünk, miközben nagyon sok mindent megtudtunk egymásról.

– Valamennyire ismerem a nagybátyádat, Robi! – mondta egyszer csak a vendéglátóm.

– Rendes tőle, hogy lakhatok nála, de egyszer azért szeretnék találni egy lakást – kortyoltam a kólámba, ami kifogyott.

– Töltsél még bátran! – mutatott Julia a Coca Colás flakonra.

– Köszönöm! – szolgáltam ki magam, majd tovább beszéltem. – Skype-on tartom a kapcsolatot az odahaza, Magyarországon élő szüleimmal. Egyébként egy húgom is van, aki velük lakik.

Közben átmentünk a nő hálószobájába, ahol közösen megnéztük az e-mailjait, melyek között volt néhány olyan is, amit egy Peter nevű férfitől kapott.

– Ez ugye az a Peter, aki kötözködött velünk a diszkóban? – néztem,

ahogy a hölgy megnyitotta az egyik levelet.

– Igen, az, és igazán leszállhatna már rólam! – mérgesedett el Julia, miközben olvasta az egyik levelet.

– Ne válaszolj neki, akkor talán békén hagy!

– Nem is fogok, majdcsak túlteszi magát rajtam. Most pedig szívjunk el egy cigit!

Az épületen kívül, a bejárati ajtó melletti asztalnál foglaltunk helyet, és rágyújtottunk egy-egy szál cigarettára. Miután elszívtuk, ismét a nappaliba mentünk és tovább folytattuk a beszélgetést. Egyszer csak hosszasan és némán néztük egymás arcába, majd megcsókoltuk egymást.

– Tetszel nekem, amióta megláttalak – simította meg az arcomat Julia.

– Te is énnekem, az első pillanattól, ahogy talákoztunk.

Folytattuk a csókolózást, majd át is öleltük egymást, és úgy csókolóztunk tovább. Végül abba hagytuk, és már a beszélgetéssel töltöttük az időt. Már elkezdett sötétedni odakint, amikor elérkezettnek láttam az időt a hazaindulásra. Elköszöntem újdonsült barátnőmtől, és felhívtam a taxist, aki hamarosan megérkezett és hazavitt engem.

A következő héten új laptopok és DVD-lejátszók érkeztek az üzlet raktárába, melyet az egyik kollégámmal együtt pakoltam a megfelelő helyre. Miután végeztünk, odajött hozzánk a főnökasszony, s egy cetlit felénk nyújtva kérdezett mindkettőnket:

– Van még termék ebből a márkából, fiúk?

– Igen, Hakuho! Pont most érkeztek ilyenek – így a munkatársam, miközben mindketten olvastuk, ami a papírra volt írva.

– Jól mondd! Majd én kiviszem a vevőnek! – kaptam fel egy DVD-lejátszós dobozt, majd indultam a kijárat felé.

Amikor már a bolt területére értem, a vásárló személyében Julia volt barátját, Petert ismertem föl.

– Nézd már! Te itt dolgozol? – kérdezte tőlem döbbenten és mérgesen.

– Ismered őt? – nézett rám a főnököm.

– Dehogyan! Csak találkoztam vele egyszer, véletlen, hogy pont most torpant be ide – válaszom közben forgott a tekintetem mindenki felé.

– Kavartál a barátnőmmel, de mondtam én, hogy mi ketten még nem végeztünk! – Pete fenyegetően felemelte egyik kezét.

– Hagyd már őt békén, hogyha már nem téged szeret, engem pedig hagyj tovább dolgozni – adtam át a dobozt az eladónak.

– Hanem kit!? – kérdezte Pete, majd miután nem válaszoltam, csak még mérgesebb lett. – Te összejöttél a Juliával, igaz?

– Van valami problémád a beosztottammal? – állt közém és Pete közé Hakuho.

– Lenyúlta a barátnőmet, de különben mit avatkozol a dolgomba, te kínai!? – mutatott rám a vásárló.

– Mongol vagyok, ha érdekel! Hagyd békén a beosztottaimat, különben velem is meggyűlik a bajod! – tartotta vissza főnököm a vevőt.

– Esküszöm, hogy nem úgy történt az eset, ahogy mondta! Ő és a volt barátnője már túl voltak a szakításon, amikor én megismertem azt a nőt – néztem a felettesemre.

– Megölöm ezt a kis majmot! – rontott rám Pete.

A vevőnek sikerült letepernie engem, de szerencsére két biztonsági őr is csatlakozott a társaságunkhoz, és lefogták őt. Végül a bolt öltönyös vezetője is odalépett hozzánk, s ekképp szólt Peterhez:

– Megkérem önt, hogy hagyja el a bolt területét! Hogyha kárt okoz a boltnak, vagy valamelyik beosztottamnak, abból önnek is problémája lehet.

– Elmegyek én magamtól is, nem kell a lejátszó! – mérgesedett el Julia ex-barátja, s azzal ki is ment az üzletből.

Az incidens után mindenki visszament a maga munkaterületére, én pedig visszavittem a DVD-lejátszót a többi közé.

– Valami probléma volt odakint? – kérdezte tőlem a raktárban hagyott munkatársam.

– Nem történt semmi érdekes, csak kötekedett valaki, de leráztuk.

Amikor ismét eljött a hétvége, a nagybátyámmal együtt szombaton reggel indultam Seattle gyárakkal és telephelyekkel teli iparterületére. Egyszer csak befordultunk egy udvarra, én pedig az autó ablakán át néztem az egymás mellett parkoló világoskék kamionokat, melyekhez NORTHWEST feliratú pótkocsik tartoztak.

– Ismét a céged telephelyén, Charlie! – üdvözölte bácsikámat egy fekete bőrrű biztonsági őr, miközben mindketten kiszálltunk a gépjárműből.

– Szia, Jay! Nem sokáig leszek itt, csak a bográcskészletért jöttem – így nagybátyám.

Miután mindhárman elszívtunk egy-egy szál cigarettát, az épületen belülré mentünk egy raktárba. Rövid keresgélés után megtaláltam azt, amiért odamentünk, majd beraktuk a kocsi csomagtartójába, és elindultunk.

– Hadd menjen ki ő először! – így Charlie bátyám, miközben együtt néztük, a telephelyet elhagyó kamiont.

Rövid autózás után hazaérkeztünk, majd hozzá is láttunk a bográcsozáshoz.

– Már nagyon kíváncsi vagyok a barátnődre! – mondta nekem a bácsikám felesége, miközben közösen aprítottunk mindent, ami a bográcsgulyásba való.

– Ő ismer titeket, Eliz! – kavartam meg a készülő ebédünket.

– Nagyjából mi is tudjuk, hogy kicsoda ő, elvégre a fiunk egyik barátja – nézett a nagybátyám az asztalnál ülő Tomra.

– Jól megvagytok, Robi? – nézett rám az unokatestvérem.

– Még nem tart régóta a kapcsolatunk, viszont köszönöm, hogy bemutatnál nekem. Szerintem mi ketten nagyon jól megleszünk – válaszoltam.

– Mindketten örülünk, hogy ilyenek látod a kapcsolatotok jövőjét – mosolygott rám a Tom mellett ülő Betty.

Nem sokkal később csörgött a telefonom, Julia hívott, hogy már megérkezett a ház elé. Én az épület mellett elhaladva előrementem, ahol egy nagy, piros Cherokee márkájú autó volánja mögül szállt ki a barátnóm, majd együtt tértünk vissza a rokonaimhoz. Nem sokkal dél után kész lett az étel, megebédeltünk, majd tovább folytatódhatott a délutáni beszélgetés.

– Már több mint két évtizede élünk ebben a városban – kortyolt a sörébe Charlie, majd cigarettára gyújtott. – Emlékszem rá, hogy átlagos kamionsofőr voltam, amikor családotstul emigráltam. Itt Amerikában viszont megcsináltam a szerencsém.

– Még belőled is lehet itt valami, Robi! – mosolygott rám a barátnóm, majd megcsókoltuk egymást.

– Én már nem is nagyon emlékszem Magyarországra, mert még kisgyermek voltam, amikor eljöttünk onnan és még a nevünket is angolosítottuk – nézett mindkettőnkre Tom.

– De a vezetéknevetek, a Boros megmaradt magyarnak – ittam bele a sörömbe.

– Így igaz! És a letelepedésünk óta itt élek én is a városban, csak nem ezen a részén – felelte unokatestvérem.

– Én viszont amerikaiak születtem, így csak annyit tudok a szülőházatokról, amennyit Tom mesélt róla nekem – így Betty, majd megcsókolta a kedvesét.

Amikor már közeledett az este, közösen összepakoltunk mindent. A vendégek elköszöntek és hazamentek. Én, a bácsikám és a felesége pihenéssel és televíziózással töltöttük a nap esti részét.

Egy későbbi alkalommal Juliánál töltöttem az éjszakát. A reggeli ébredés után megreggeliztünk, a hölgy Cherokee autójába ültünk, és miután kiértünk Seattleből, egy hídon folytattuk utunkat. Végül egy újabb településre értünk, barátnóm pedig így szólt:

– Megérkeztünk Medinába, én ezen a településen nőttem föl.

– Szép zöld környék, tetszik, hogy tele van fákkal – néztem ki az autó ablakán.

Megálltunk egy alacsony, de széles; nagy, rendezett udvarral körülvett épület előtt, és amikor kiszálltunk a járműből, egy korosodó házaspár fogadott minket.

– Vajda Róbert vagyok, Julia barátja! – mutatkoztam be mindkettőjüknek.

– Én az apja vagyok, Jean! – fogott velem kezét a magas, ősz hajú férfi, majd a hölgytársára mutatott. – Ő pedig a feleségem, Mary!

Bemutatkozás után én, a párom és a szülei a tőlünk pár lépésnyire lévő asztalokhoz és székekhez mentünk, s az utóbbiak egyikéből felállt egy magas, fekete hajú, copfos, nálam valamivel idősebb fiatalember.

– Szóval te vagy Julia udvarlója! Már kíváncsi voltam rád, én a bátyja vagyok, a nevem Jerome – mondta, miközben kezet fogtunk egymással.

Én és a kedvesem helyet foglaltunk, s folytatódhatott az ismerkedés. Sok mindent megtudtunk egymásról, miközben vendéglátóim háta mögött, kövekből épült grillezőben készült az ebédünk.

– Hozzád és a nagybátyádhoz hasonlóan én is emigráns vagyok, Robi. Egészen fiatalember voltam, amikor Amerikába jöttem Franciaország Lyon nevű városából, és családot alapítottam – mondta nekem Jean, miközben sült hússal teli tálat tett az asztalra.

– Vegyél te először, te vagy a vendég! – mosolygott a szemembe Julia.

– Az országnak azt a részét nem ismerem. Én csak egy rövid ideig dolgoztam Párizsban – néztem az ősz hajúra, miközben húst és zöldséget tettem a tálamra.

– Az Amerikába érkezésed előtt nem is voltál Európán kívül? – kérdezte Jerome, miközben ő is elkezdett falatozni.

– Nem, de Európán belül évekig éltem Nagy-Britanniában és több más országba is eljutottam – feleltem.

– A húgodnak van párja, már csak te vagy egyedülálló a családban – ült le, és elkezdett enni a párom apja.

– Csak néhány hete szakítottam a barátnőmmel, azóta egyedülálló vagyok. Idő kérdése, és úgy is lesz még barátnőm – Jerome hol énrám, hol az apjára nézett.

A következő hétvégén, én és Julia ismét bulizni indultunk Seattle belvárosába, és betértünk arra a helyre, ahol először táncoltunk együtt. Amikor besötétedett, és elég sok ember érkezett a szórakozóhelyre, el is kezdődött a buli. Mi ketten is felálltunk táncolni, és egyszer csak odajött hozzánk a párom korábbi barátja.

– Már megint ezzel a nyikhajjal kavarsz, ugye!? – kérdezte a férfi a hölgyet.

– Nem is nyikhaj! Különb is sokkal jobban törődik velem, mint te, akinek mindig is a haverok és a piálás volt az elsődleges! – így Julia.

– Még mindig szeretlek, Julia! Gyere vissza hozzám, meg tudok változni! – kezdett el siránkozni az ex-barát.

– Hányszor ígérted már nekem, hogy megváltozol? Most is ittas vagy, Pete! – nézett a férfira a kedvesem, majd felém fordult. – Ne törődj vele Robi, folytassuk nyugodtan a bulizást.

– Máshoz nem fogsz tartozni! Igazából te még mindig az enyém vagy!

– Szállj le rólunk, Pete! Látod te is, hogy Julia már nem téged szeret, hanem engem – kapcsolódtam be kettejük beszélgetésébe.

- Téged ki kérdezett! – lökött fel engem a férfi.
 - Nehogy verekedni kezdj itt, Pete! – fogta meg az ittas állat karját a barátnóm.
 - Te az én csajom vagy, ez a kis majom pedig lenyúlt téged tőlem! – nézett Juliára Pete, miközben én felálltam.
 - Valami gond van? – érkezett meg a diszkó női tulajdonosa.
 - A páromat visszaszerzem, és ebben senki nem fog megakadályozni, Andrea! – nézett a hölgyre a kötekedő.
 - Hagyd el ezt a helyet, mert ki foglak tiltani a diszkóból! – mérgesedett el a nő.
 - Ne tedd tönkre a kapcsolatunkat, keress magadnak más barátnőt! – emelte föl a hangját Julia.
 - Nem viccelek, tényleg nem jöhetsz ide többet, hogyha most balhézni fogsz! – mondta Andrea.
 - Nem baj, találok más helyet ebben a városban – tántorgott Julia volt barátja, majd elindult kifelé.
 - Köszönöm! – mondtam a tulajdonosnak.
- Az incidens után Andrea beüzemelte a keverőgépét és dj-ként ő szolgáltatta a zenét. Én és Julia csakúgy, mint a többi vendég, zavartalanul folytattuk a táncot, egészen pirkadatig, amikor ugyanis véget ért a buli, és mindenki hazaindult. Én és a kedvesem is elindultunk kézen fogva a bejárat felé, de amikor az ajtóhoz értünk, így szólt Julia:
- Hogyha nem siettek haza, itt a közelben tudok egy helyet, ami soha nem zár be. Oda még be tudtok ülni – jött le a bejárat melletti emelvényről Andrea.
 - Én tudom, hogy melyik az a hely – nézett rám a barátnóm, majd a dj felé fordult. – Egyébként köszönjük mindketten, hogy az este kiálltál mellettünk.
 - Szóra sem érdemes, én bármit megteszek a vendégeimért! – mosolygott ránk a tulajdonos.
 - Még nem vagyok nagyon álmos, ha te sem vagy fáradt, elmehetünk oda – mondtam, mert kíváncsi lettem arra a helyre.
- Én és a kedvesem kéz a kézben sétáltunk a kora reggeli órákban, mígnem elértünk egy helyre, ahol az ablakon keresztül láttuk, hogy odabent emberek beszélgettek. Mindketten betértünk oda, üdítőt kértünk, majd leültünk az egyik asztalhoz. Váratlanul ért minket az, hogy beszélgetésünk és iszogatásunk közben Pete csatlakozott a társaságunkhoz.
- Na, mi a helyzet fiatalok? – kérdezte a férfi kettőnkől.
 - Teljesen józan vagy már, mi van veled? – nézett végig a barátnóm az előző barátján.
 - Innen is ki fognak dobni, ha megismétled azt, amit éjszaka a diszkóban – szoltam rá én is a most valahogy normálisabbnak tűnő fiatalemberre.

– Hagyd békén őket, édes! Most már velem foglalkozzál, olyan jól el voltunk itt egész este – csatlakozott Petehez egy fiatal hölgy.

– Csak azt akarom tőletek, hogy már nem kell félnetek tőlem. Azt hiszem, hogy találtam magamnak más hölgyet – nézett mindkettőnkre Julia ex-barátja majd a maga hölgytársával együtt ott hagyott minket.

– Csakhogy megszabadulunk tőle! – néztem a barátnőmre.

– Már ideje volt, hogy leszálljon rólunk! – értett velem egyet a hölgy.

Nemsokára mindketten elfogyasztottuk az üdítőket, amiket magunknak kértünk. Ezután kimentünk a helyiség elé és taxit rendeltünk. Amíg vártuk őket, mindketten elszívtunk egy-egy szál cigarettát. A gépjárművek hamarosan megérkeztek, mi pedig elköszöntünk egymástól és hazamentünk.

A következő hét szombatjának a reggelén pulóverben és melegítőben vártam a kedvesemet egy kerékpárra támaszkodva. A hölgy, aki ugyancsak úgy volt öltözve, mint én, nemsokára megérkezett a maga biciklijével, és egy csókkal üdvözöltük egymást.

– Indulhatunk, Robi? – mosolygott rám a nő.

– Útra készen állok! – ültem fel a járgányomra.

Sokáig tartó tekerés után kiértünk Seattle-ből, és egy hídon folytatódott az utunk. A legszélén haladtunk, hogy ne zavarjuk a mellettünk elhaladó autókat.

– Ilyen kiránduláson még nem vettem részt, Julia. Amíg Angliában éltem és azon belül is Londonban, a munka mellett nem igazán volt rá lehetőségem – mondtam a mellettem haladó barátnőmnek.

– Most ilyenben is lehet részed! Én világeletemben szerettem kerékpározni és az erdőt is imádom – nézett rám a hölgy.

– Gyermekkoromban, odahaza én is erdős helyen nőttem föl, így sokat jártam a természetet, és azokban az időkben bringázni is imádtam.

A híd elhagyása után egy erdős helyre értünk. Miközben takaros házak között, fákkal teli utcákon haladtunk, egyszer csak megszólalt a kedvesem:

– Most Mercer Islandon vagyunk! Ez nemcsak egy település, hanem egy sziget is.

Mintegy másfél óra hosszáig tartó kerékpározás után álltunk meg egy nagy tisztás mellett. Leszálltunk a járgányainkról, és azokat tolva mentünk a tisztásra, ahol rengeteg ember tartózkodott.

– Úgy látom, hogy itt valami rendezvény van – néztem körbe, miközben haladtam a barátnőm mellett.

– Szia, Christina! – köszönt a barátnőm egy csinos, szőke hölgynek, aki egy németjuhász kutyát sétáltatott.

– Szia, te is eljöttél ide Seattle-ből? – kérdezte a szőkeség a kedvesemet.

– Christina, te még nem ismered a barátomat, Róbertet! – mutatott rám a párom, miközben a másik nőhöz beszélt.

– Vajda Róbert vagyok, Magyarországról – nyújtottam a kezem a hölgynek.

– Én Christina Berger vagyok, az anyám norvég, az apám német, de én már itt, Amerikában születtem – fogott velem kezét a szőkeség.

– Én pedig Ronald vagyok, Christina barátja! – csatlakozott társaságunkhoz egy izmos, legépelte hajú törpe, aki a mellkasáig sem ért a szőkeségnek.

– Vajda Róbert a nevem! – fogtam kezét Ronalddal, miközben leplezni igyekeztem, hogy meglepett a kis termetével.

– Mindjárt kezdődik a kutyabemutató, drágám – simította meg legkisebb társunk a barátnőjét.

– Drukkolunk neked, te vagy a legjobb! – veregette vállon Julia a szőkeséget.

Christina olyan emberekhez csatlakozott, akik mind valamilyen kutyát kísértek. Hárman többiek viszont a tömegbe álltunk, és onnan néztük negyedik társunkat, miközben egy zsűritag ismertette a versenyző kutyafajtákat és gazdáik nevét. Ez után Christina és a többi kutyás ember elindult, hogy kísérje mindenki a maga állatát, egy nagy kört megtéve a tisztás szabadon hagyott részén. Mindegyik jószág szépen, nyugodtan, látszólag szót fogadva haladt a gazdája mellett. A bemutató végeztével az eredményhirdetés következett.

– A kutyabemutató első helyezettje Christina Berger és kutyája, Apache! – hallatszott a zsűri kutyákat és gazdákat ismertető tagjának a hangja.

– Nagy voltál Christina, tudtam, hogy te fogsz győzni! – ölelte át Julia a nyertesünket.

– Őszintén szólva Apache az anyukámék kutyája, de sokat készültünk erre a versenyre – simogatta meg a győztes a jószága fejét.

– Kit érdekel, akkor is te nyerted meg a versenyt! – karolta át Ronald a szőkeséget.

– Hadd gratuláljak a győzelmedhez – jött hozzánk egy női zsűritag, majd aranyérmét és oklevelet nyújtott át Christinának.

Nem vártuk meg az eredményhirdetés végét, hanem négyesben elindultunk a sziget fákkal teli, lakott része felé. Én és a párom nem ültünk fel a kerékpárjainkra, hanem azokat tolván haladtunk és beszélgettünk a kéz a kézben sétáló, másik pár tagjaival.

– Nem is mondtad, jól boldogulsz, mióta itt dolgozol, Mercer Islandon? – kérdezte Julia a kutyát sétáltató másik nőt.

– Egész jól érzem magam a vegyesboltban, most pultos vagyok. Amikor a te ruhaüzletedben voltam eladó, az sem volt rossz ugyan, de a nagyváros, meg a sok ember nem annyira az én világom. Különben is itt lakom a szigeten, így helyben is vagyok.

– Mióta vagy együtt Ronalddal?

– Nyár elején ünnepeltük a második évfordulónkat. Tavasz óta pedig

már együtt is lakunk, külön a szüleinktől.

Egyszer csak eljött az elbúcsúzás ideje, majd én és a barátnőm felültünk a kerékpárunkra, és elindultunk hazafelé. Miután visszaértünk Seattle-be, egy ideig együtt haladtunk, de aztán elköszöntünk egymástól, és külön-külön tekintünk hazáig.

A következő hét egyik napján egy mikrohullámú sütőt vittem ki a raktárból, és átadtam az egyik eladónak. Utána néztem, ahogy a fiatal hölgy egy négytagú család elé viszi a terméket, majd megállt mellettem a főnöknőm:

– Várod már a következő hetet? – kérdezte a szemembe nézve.

– Igaz, hogy ismét elkezdődött az ősz, de szerintem olyan helyen leszek, ahol még ilyenkor is nagyon jó idő van.

– Most éppen itt is meleg van, és süt a nap odakint.

– A jövő héten ne várjatok, Hakuho, mert végig távol leszek.

Már nagyon vártam, hogy elérkezzen a hétvége. Péntek este én és Julia együtt aludtunk a hölgy házában, szombaton, miután felébredtünk, bőröndjeinkkel és csomagjainkkal együtt vártuk a ház előtt kedvesem bátyját. A fiatalember hamarosan megérkezett egy nagy, fekete Hammer márkájú autóval. Mindketten bepakoltunk a jármű csomagtartójába, majd elindultunk.

– Ilyen utazásban volt már részed, Robi? – kérdezte tőlem Jerome, miután már jócskán a városon kívül jártunk.

– A szülőhazámmal szomszédos országokban: Szlovákiában, Ausztriában és Horvátországban volt úgy, hogy elég hosszú ideig kellett kocsikáznom. Amikor megérkeztem Amerikába, nem repülőgép, hanem egy kamion hozott Seattle-be. Az még hosszabb volt, mint az, ami most vár ránk – néztem a körülöttünk elhaladó autókat és az utat szegélyező fákat.

– Én így, autóval jártam meg az USA-t, Kanadát és Mexikó egyes részeit. Megtehetném, hogy inkább repülőgépre üljek, de arra valahogyan sajnálom a pénzt. Igaz, hogy kocsival sokkal tovább tart az út, de így lehet csak igazán gyönyörködni a tájakban – mondta kedvesem bátyja, miközben rám sem nézett, csak vezetett.

A délutáni órákban megálltunk egy benzinkútnál. Barátnőm testvére letetankolta a járművet, majd bejelentkeztünk a mellette lévő motelba.

– Most Oregon állam közepén vagyunk. Nagyon messze van még az úti célunk, úgyhogy itt kipihenhetjük az utazás fáradalmait – mondta Jerome, amikor holmijainkat lepakoltuk az egyik szobába.

– Egész jó kis hely, nekem tetszik – nézett Julia hol énrám, hol a bátyjára.

Miután ettünk is, pihenéssel töltöttük a nap hátralévő részét. Másnap reggel visszaültünk a Hammerbe, és folytatódott az utazás. Már este volt, amikor az egész napos autózás után elhaladtunk egy Los Angeles

feliratú tábla mellett. Ezután egy ideig haladtunk még a városban, mígnem megálltunk egy apartman előtt.

– Végre már, hogy megérkeztünk! – könnyebbültem meg, miután kiszálltam az autóból.

– Én egyszer voltam már ebben a városban, most te is megismerheted – csatlakozott hozzám Julia, majd megcsókoltuk egymást.

Amikor Jerome is elhagyta a gépjárművet, a csomagjainkkal együtt elfoglaltuk a szobáinkat, s mivel nagyon elfáradtunk az egész napos út után, lefeküdtünk. Másnap kellemesen langyos, napos délelőttre ébredtünk. Én és a kedvesem már felöltözködtünk, de még pihentünk, amikor benyitott hozzánk Jerome.

– Santa Monicának nagyon jó partja van. Van kedvetek fürödni az óceánban? – kérdezte a fiatalember mindkettőnkől.

– Nekem lenne! – válaszoltam, majd hol őrá, hol a testvéreére nézve folytattam. – Még soha nem láttam az óceánt.

A konyhában mindhárman reggelit készítettünk magunknak, megreggelizés után pedig autóba ültünk, és úgy mentünk a tengerpart felé.

– Ahol lakunk, onnan messze van még az óceán, mert elég nagy Los Angeles – mosolygott rám Julia.

– Santa Monicába éppen most érünk be. Ez egy külön város, amit körülvesz Los Angeles – mutatott a sofőr Jerome egy táblára.

Amikor megérkeztünk a homokos partra, fürdőruháinkat átvettük egy bódében, majd hárman együtt lassan bandukoltunk a part felé, végül megmártóztunk a vízben. Az idő előrehaladtával egyre több ember érkezett, akik mind letelepedtek a parton, s hozzánk hasonlóan ők is fürödtek, vagy pancsikáltak.

– Gyertek, ússzunk egy kicsit! – kezdett gyorsúszásba Julia.

– Én benne vagyok! Te mit szólna hozzá? – néztem a hölgy bátyjára és kezdtem úszni.

Hárman együtt gyorsúszásban távolodtunk a parttól, ám egyszer csak fáradni kezdtünk, és mellúszással folytattuk.

– Ne menjünk nagyon messze a parttól, még valami baj történik! – beszélt kedvesem testvére mindkettőnknek.

– Az igen! Látjátok, hogy milyen messzire eljöttünk? – fordultam hátra, amikor megálltunk.

– Már rendesen parányinak látszanak az emberek! – így a barátnóm, majd lefröcskölt minket, fiúkat.

Mind a ketten viszonoztuk a fröcskölést, majd egymásra vizet lökve lubickoltunk és nevetgélünk egy kicsit. Végül jobbnak láttuk, ha nem maradunk tovább, és visszaúsztunk a többi fürdőző közé. Kimentünk a vízből, és a fürdőruháink megszáradása után felöltöztünk, majd leültünk

iszogatni a part egyik sörözőjének a kinti, pálmalevelekkel fedett részén.

– Fiúk, nekem ki kell mennem a mellékhelyiségre, mindjárt visszajövök!
– állt föl Julia, és magunkra hagyott minket.

– Nézd már! Az ott Paulina Horstmann! A Horstmann's nevű charter légitársaság elnökének a lánya – lettem figyelmes a szomszéd asztalnál ülő, testhez simuló, vállakat és lapockát szabadon hagyó sárga felsőt és testhez simuló, nagyon rövid, fekete farmert viselő, hosszú, barna hajú, valamilyen italt kortyolgató, igencsak szemrevaló nőre.

– Hallottam a hölgyről és a Horstmann's társaságról! A repülőgépeik egész Észak-Amerikában közlekednek, de Európában és Ázsiában is leszállnak néhány helyen – mondta a társam.

Én és Jerome egymás felé fordultunk, úgy téve, mintha nem vettük volna észre. A hölgy azonban odajött hozzánk és kérdést tett föl kettőnknek:

– Jól érzitek magatokat, fiúk?

– Köszönjük, egész jól megvagyunk! – válaszolta kedvesem bátyja.

– Helyiek vagytok, vagy turisták? – így a kissé mámoros állapotban lévő hölgy.

– Seattleből jöttünk! – válaszoltam.

– Az nagyon messze van innen! – kiáltott fel új társunk.

Időközben visszajött Julia, majd ő és Paulina leültek, és négyesben folytattuk a beszélgetést. Egyszer csak hárman, seattle-iek, elérkezettnek láttuk az időt arra, hogy elköszönjünk negyedik társunktól, és visszamenjünk az apartmanba.

– Ezen a vidéken nagyon sok jó hely van. Nekem most éppen nincs párom, így szívesen megmutatnám neked – mosolygott rám Paulina.

– Nekem viszont van barátnőm, és vissza kell mennem vele az apartmanba!
– indultam el a társaimat követve.

– Mondd azt neki, hogy dolgoz van, közbe meg kirándulsz velem egy jót! – indult utánam és fogta meg a kezem a helybéli.

– Hé! Mondta, hogy van neki barátnője, nem? – jött oda hozzánk erélyesen Jerome.

– Téged kérdezett valaki? Majd ő megmondja, hogy mit szeretne! – legyintett Paulina.

– Kisasszony, kérem! Amint hallhatta, a fiatalember foglalt – csatlakozott társaságunkhoz egy inas külsejű, alacsony, filigrán férfi.

– Különbem sem vagyok az eseted és én jól érzem magam a párommal
– indultam tovább kéz a kézben a kedvesemmel, igyekezve lerázni a rám szemet vető nőt.

Hazamentünk és pihenéssel töltöttük a nap hátralévő részét. A következő napon viszont egy másfajta program várt ránk. Egy hegyen felfelé haladtunk a Hammerrel, amikor elővettem a fényképezőgépet.

– Ott van a HOLLYWOOD felirat! Annyiszor láttam már a tv-ben és

képeken, de élőben még sohasem – így én, miközben fényképet készítettem a hatalmas betűkről.

Egyszer csak leparkoltunk egy szürke Hammer mellett. Kiszállásunk után pedig felmentünk a hegytetőre, ahol már alattunk volt a filmgyártás fellegvárát jelző felirat. Ott újabb fényképeket készítettünk egymásról.

– Milyen csodálatos kilátás nyílik innen egész Los Angelesre – mondtam a társaimnak, miközben készítettem egy fotót a kilátásról.

Ahogy oldalra fordultam, tőlünk pár méterre egy magas, rövid, barna hajú hölgy és egy még magasabb, számomra ismerős fiatalember állt. A társaim szintén felismerték a férfit, de végül én szólítottam meg:

– Te Elias Pekkanen vagy, ugye?

– Ismertek ti engem? – nézett ránk.

– Én láttam egy sci-fi és fantasy keveréket, amiben szerepeltél – válaszolta Julia.

– Most még csak ismerkedem a színészettel, még nem volt olyan film, amiben főszerepet kaptam – így Pekkanen.

– Én egy második világháborús filmet láttam, amiben egy orosz katona voltál. Az nagyon tetszett és abban nagyon jó voltál – mondtam én.

– Köszönöm! Az a második filmem, és abban már fontosabb szerepem is volt – válaszolt Elias.

– Nocsak, Sarah Miller a te barátnőd? – nézett Julia Pekkanen hölgytársára.

– Szóval hallottál már rólam! – így a színésszel tartó hölgy.

– Ismerem a Miller's Company nevű szoftverfejlesztő céget, tudom, hogy az elnökének vagy a lánya – mondta a kedvesem.

– Egyébként az én barátnőm Sarah, és együtt is lakunk Beverly Hillsben – válaszolt a kedvese helyett Pekkanen.

– Fotózkodhatnánk veletek? Elvégre nem mindennap lát hírességet az ember – kérdezte Jerome a helyieket.

– Természetesen, semmi akadálya! – értett egyet Elias.

Néhány fénykép elkészítése után autogramot is kaptunk a színésztől, majd vele és kedvesével együtt indultunk le a hegytetőről, s autóba ültünk.

– Ezek szerint Eliasé a szürke Hammer – mondtam az előttünk haladó járműre, amikor már a magunk kocsjában ülve tartottunk vissza, a város irányába.

A következő napon Santa Monicába mentünk, hogy fürödhessünk az óceánban. Este, sötétedés után már Los Angeles belvárosa felé vettük az irányt. Egyszer csak megálltunk egy épület előtt, amelyet kívülről mexikói stílusú, indiánokat ábrázoló domborművek díszítettek.

– Az Aztect! – olvastam el a bejárat fölötti feliratot.

– Menjünk be! – javasolta Julia, majd mindhárman tettük, amit mondott.

Az épületen belül már javában tartott a buli, amikor jegyet váltottunk és bebocsáttatást nyertünk. Egy nagy, tágas helyiségbe tértünk, amelynek négy falát a kintiekhez hasonló indián domborművek díszítették. Miután keresztülmentünk a termen, kisebb helyiség fogadott minket, más jellegű zenéssel.

– Nézzünk még szét! A house zene, ami itt megy, nem igazán az én műfajom – mondta nekem és a páromnak Jerome.

– Én sem szeretem igazán! – értettem egyet.

Egy emelettel feljebb egy valamivel nagyobb, de a legelső, nagy helyiségnél kisebb terem fogadott minket sombreros mexikóiak és indián piramisok ábráival a falain.

– Ez már mindjárt hangulatosabb hely! – mondtam a társaimnak, miután a pulthoz mentünk és italt kértünk magunknak

A zene ritmusára elkezdtem rázni a testemet, majd egy hang hallatszott mellőlem:

– Itt csak latin-amerikai zenét játszanak!

– Nahát! Tiveletek találkoztunk tegnap a Hollywood feliratnál – ismertem föl Elias Pekkanent és Sarah Millert.

– Ma pedig itt találkozunk, ez micsoda véletlen! – nézett Jerome a fiatal színészre.

Mind a hárman szóba elegyedünk a fiatalemberrel, elmondtuk neki, hogy kik vagyunk, és mi járatban vagyunk Los Angelesben.

– Hozzád hasonlóan én sem itt, Amerikában születtem – mutatott Pekkanen rám, majd egyszerre mindhármunkhoz beszélt. – Néhány évvel ezelőtt hagytam el a szülőhazámat, Finnországot, ahol kézilabdázó voltam.

– Az interneten olvastam rólad, hogy nagyon jó játékos voltál – mondta Julia Eliasnak.

– Úgy látom, hogy itt cigarettázni is lehet! – nézett kedvesem bátyja oldalra, egy tőlünk pár méterre lévő terasz felé.

– Kimegyünk rágyújtani, velünk tartotok? – kérdezte tőlem és a beszélgetőpartnereinktől Julia.

– Most inkább itt maradok, de ti menjetek nyugodtan – csókoltam meg a hölgyet.

Ahogy egyedül maradtam a helyiekkel, egy hosszú, barna hajú, ugyancsak ismerős hölgy is csatlakozott a társaságunkhoz, aki egyből engem szólított meg:

– Emlékszel még rám, szépfiú?

– Paulina Horstmann! Mondtam neked, hogy van barátnőm! – néztem a nő szemébe.

– Te bejössz nekem, nincs kedved velem táncolni? – kérdezte.

– Hagyd őt békén, Paulina, mondta, hogy foglalt! – szólt a színész az új hölgytársunkra.

- Téged senki sem kérdezett, Elias! – így Horstmann kisasszony.
- Elindultam a terasz felé, hogy csatlakozzak a saját társaimhoz, de Paulina utánam jött, és könnyen utolért.
- Boldoggá tehetlek! Tőlem megkaphatsz bármit, amit csak akarsz! – próbált átölelni a nő, de én nem hagytam magam.
- Valami gond van? – csatlakozott Jerome a társaságunkhoz.
- Hagyj minket békén! – lökte el Paulina a kedvesem bátyját.
- Nehogy azt hidd, hogy kavarok vele, Julia! Én próbáltam lerázni őt, de ő csak azért is hajt rám – néztem a közben visszatérő kedvesemre.
- Én mindig megszerzem, amit akarok! – nézett mindenkire Horstmann kisasszony.
- De az én páromat nem fogod elhódítani tőlem! Azt hiszed, mindent megtehetsz, mert milliárdosoktól származol? – mérgesedett el Julia.
- Gyere és rendezzük le a vitát odakint! – lökte meg a rám hajtó hölgy a páromat.
- Velem ne akarj verekedni, kisanyám, mert csúnyán megjárhatod! – tartotta ökölbe a kezét a barátnőm.
- Gyere csak ki! Ha igazi nő vagy, akkor harcolni fogsz a párodért! – így vetélytársa.
- A két nő elindult a terasz felé, én pedig Jerome felé fordulva, aggódva beszéltem:
- Menjünk ki hozzájuk, még valami bajt csinálnak!
- Ketten férfiak is elindultunk kifelé, és a teraszon, a csillagos ég alatt értük utol a hölgyeket. Én láttam, amint Paulina megütötte a kedvesemet, így készültem megakadályozni a verekedést, de Sarah Miller közbelépett, és ráförmedt a pofont adó hölgyre:
- Ezek nem ide valósiak, hanem Seattle-ből jöttek, mért nem hagyod őket békén!?
- Ez az én ügyem, te csak ne avatkozzál bele! – így Paulina.
- Egyszer csak Elias Pekkanen és egy másik férfi is a teraszra jött, utóbbi pedig így szólt rá Paulinára:
- Elias elmondta nekem, hogy mi van itt készülóban! Most azonnal hagyd el az Aztecet, mert nem engedlek ide többet! Ne rontsd nekem a szórakozóhelyem jó hírét!
- Jól van, na! Téged bírlak Mike, már itt sem vagyok! – indult kifelé Paulina, de még egyszer, utoljára hátrafordult és mindannyinkhoz beszélt. – Azt hiszitek, hogy nem találok magamnak mást?
- Az incidens után reggelig folytattuk a bulizást, de végül visszamentünk az apartmanba. Hamarosan elérkezett los angelesi nyaralásunk utolsó napja is, és visszamentünk Seattle-be.
- Már jobban benne voltunk az őszben, amikor az Andrea nevű női dj szórakozóhelyének földszinti helyiségében ültem, és beszélgettem Juliával.

Hosszas csókolózás után a hölgy egyszer csak így szólt:

– Egész jó kis kalandjaink voltak már közösen, Robi!

– Én nagyon jól érzem magam veled, Julia, és szerintem sokat komolyodott a kapcsolatunk, mióta együtt vagyunk – így én, majd felemeltem a poharamat, amiben ital is volt. – Igyunk hát az egészségünkre!

– És arra, hogy sokáig tartson még a kapcsolatunk! – ismételte meg kedvesem is a tetteimet, majd koccintottunk.

Miután megittuk az italunkat, megcsókoltuk egymást, majd kéz a kézben sétáltunk a hűvös és szeles, de azért még elviselhető délutánban.

